

MŰVÉSZASZTAL

RIPPL-RÓNAI - PAPUCSBAN

Abban is volt valami egyéni charme, ahogyan ő egy kávéházi asztalnál helyet foglalt. Ahogy nézett. Ahogy kézbevette az újságot. Ahogy végig-sétált a Rákóczi-úton. Mintha a műtermében sétált volna. A komolysága inkább mosoly volt, mint komolyság; valami huncut dévajtság hancúrozott örökké mélabús szemsugarán. Lehetett volna bármi, de akármi lett volna: *ripplrónai* lett volna, bármirehöz hozzányúl.

Minden átalakult, új színt kapott általa. A régi autóbusz is, amelynek tetejére ült nyári délelőttökön, hogy így egymagában, végigrobog-

jon rajta az Andrassy-úton. Ugy hozzátartozott ehhez a városhoz, mint a Gellérthegy — mindenki ismerte, mindenki fölnezzett rá...

Tudatában volt népszerűségének, élvezte azt. Ugy ment ki az utcára, mint egy színpadra... Minden mozdulata kiszámított volt, mint aki tudja, hogy figyelik...

Egy darab Párizs fénylett különcködő exteriőrjén; egy darab Montparnass e-ről szakadt bohémia... Ez a bohémia, itt a pesti forgatagban, feltűnt. Polgári fantáziák izgultak láttán; benne, különcködéseiben a művész megközelíthetetlen világa után szimatoltak...

Rippl-Rónai megjátszotta a művészt nekik. Amit művészetével sohasem ért volna el náluk, színészkedésével teljesen megszerezte csodálattal vegyes elismeréseiket és kegyüket. A polgári osztályok különbözőbb rétegeiből rekrutálódtak hívei, barátai. Kik ágyúrt, *mindenkiből egy kicsit Rippl-Rónai*. Mindenkiben élt számára egy adag Párizs levendulaszagú kedély. Egy adag feszültség. Ezt tapintotta ki *mindenkiből*, akiket Akivel egyszer is szóbaállt. Egyetlenegy emberen, aki fantáziáját reggeltől estig izgatta: Minden alakban, minden szituációban.

Egész sorozatban örökítette meg számára csaknem végzetessé vált jelenetben, mikor *kintrekeedt magyart, megverték Párizsban*... Ez a kitérőrekor felrobbant nacionalista túlzások kataklizmájában történt. Akkor sem, az ütlegelések alatt sem felejtette, hogy az, akit vernek — Rippl-Rónai...

A rajzokat jegyzetekkel kísérte: *Igy néztem ki, mikor vertek Párizsban*...

Maga söpörte a műtermét.

Maga takarított. Agyazott. Főzött. (Ugy élt, mint egy agglegény, Lazarine, Párizsban szerzett felesége, Kaposváron élt.)

Kis, kék barchetsipkájában élénken áll előttem, amint söpör... Hatalmas hajsörény, festői hullámokban fodrozódik homlokára puha barchetsipkája alól...

Gyönyörű magyar feje volt. Ugy viselte, mutogatta azt, mint egy sikerült pasztellt. Mint a legremekebb — Rippl-Rónait...

(Ypsilon)

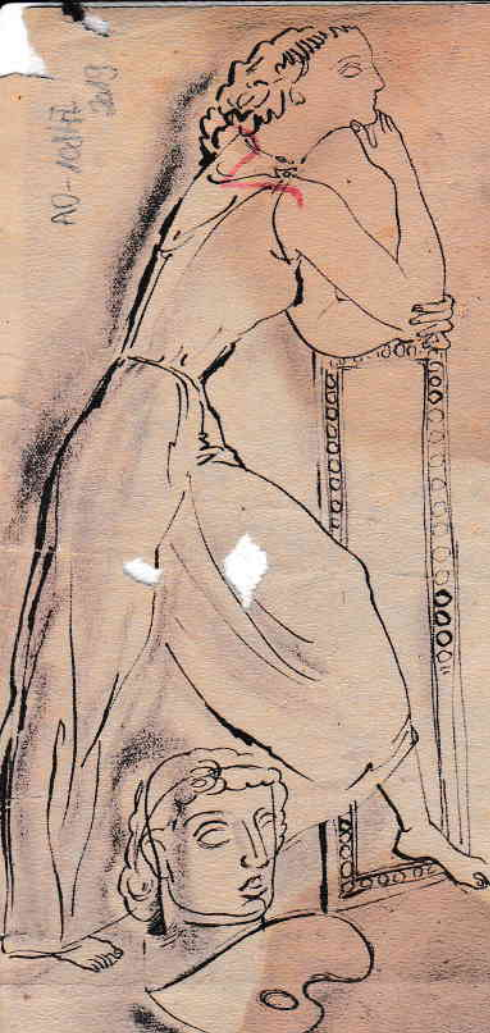
MODERN FOTÓSZALÓN

Készít művészi portrékat és gyermekképeket

KVASSAY

IX., Ráday-utca 53
Telefon: 184-253

»Mialatt vertek, Lazarine otthon ezt telepátikusan megérezte«
(Rippl-Rónai rajzai)

Rippl-Rónai

»Igy vertek Párizsban...«

»Nem kimélt, egy cseppet se...«

»Mialatt vertek, Lazarine otthon ezt telepátikusan megérezte«
(Rippl-Rónai rajzai)